

напредъ тжриѣле и надѣяле са; но когато захва-
налъ да приближава и четвъртиятъ месѣцъ, а ни ед-
но парченце земица са още не види, — се небо и
море, се море и небо, — то и тие захванале да са
бунтуватъ. Страшно имъ станало поморето, упла-
шили са и захванале да говорятъ: „Тоя дяволъ ни
води насамъ-нататакъ, безъ да знае и самъ на
къдъ ни води и защо ни води. Никога вече ние
нѣма да са вжрнеме въ къщите си! тука синца
ще да намѣриме смъртта си!“ Съ една дума, по-
вдигнале са гжлчотевици и викове. Колумбъ са
боялъ да не стане буна, боялъ са да не изгуби и
животътъ си; но пакъ сполучилъ да умири своите
другари, и да ги накара да му дадатъ дума, че
щатъ да почѣкатъ още нѣколко деня. И наистина,
когато вече са свжршвале обѣщанните нѣколко де-
ня, то единъ морякъ, рано утрента, като управлялъ
корабътъ, извикалъ радостно изведнашъ: „земя!“
Сичко, щото са намирало на корабътъ, изскокнало
горе на палубата (ковертата) и опулило очите си
къмъ оная точка, която са чернѣла предъ него, и
слѣдъ нѣколко минути сичкиятъ корабъ извикалъ изъ
сичкото си гжрло: „земя, земя!“ Отъ радостъ пжт-
ниците не знаеле ни що да говорятъ, ни що да пра-
ватъ: пушкале изъ топовете, молиле са богу, пла-
кале, цѣловале единъ другия... А Колумбъ? О,
Колумбъ тжржествовалъ сега напжлно: предъ него
пададе на колѣне, цѣлувале ржцете му и дрѣхите му,
молиле му са и кланяле му са като на бога.

Така била открита другата страна на наше-